

RADOŚNIE OBCHODZILI CHŁOPI tradycyjne woj. łódzkiego święto plonów

W ubiegłą niedzielę w Piotrkowie i Wieluniu odbyły się dożynki powiatowe, a w kilkunastu miejscowościach dożynki gromadzkie. Chłopi i spółdzielcy, pracownicy POM i PGR radośnie obchodzili święto urodzajów. Nic dziwnego, plony w tym roku wyjątkowo dopisywały.

W parku, należącym do spółdzielni produkcyjnej, w Piotrkowsku, powiat Łask, zebrali się licznie mieszkańcy

Mińsk Mazowiecki -siódmym powiatem zwolnionym od miarek i odsypów

Dalszym powiatem, który osiągnął 90 proc. rocznego planu dostaw zboża dla państwa, jest Mińsk Mazowiecki w woj. warszawskim. Rolnicy tego powiatu, którzy dostarczali już całą przypadającą na nich ilość ziarna z tegorocznych zbiorów, zostali z dniem 29 bm. zwolnieni od miarek i odsypów młynskich.

Powiat Mińsk Mazowiecki jest pierwszym w woj. warszawskim, w którym rolnicy korzystają z tego przywileju. Tak więc do chwili obecnej 7 powiatów przekroczyło już 90 proc. tegorocznych dostaw zboża dla państwa.

gromad: Petrykozy, Łaskowice, Ksawerów i innych. Przyjechało również kilka ekip łączności miasta ze wsią z łódzkich i pabianickich zakładów pracy.

Gospodarz terenu, przewodniczący Prezydium GRN, tow. Rutęga zapoznał zebranych z osiągnięciami gromady.

Zakończyliśmy zwycięsko trudne, tegoroczne żniwa. Pomagali nam przy nich bracia robotnicy oraz maszyny POM i GOM. Chłopi naszej gromady dali wiele pięknych przykładów ofiarności i patriotyzmu, realizując w terminie obowiązkowe dostawy zboża dla państwa. Do dnia 25 bm. gromada nasza roczny plan zboża wykonała w 86 proc., żywność w 62 proc., mleka w 87 proc. Zrealizowaliśmy również plan finansowy.

Przewodniczący Prezydium GRN wymienili następnie szeregi nazwisk produkujących rolników. Należą do nich: Franciszek Gossa z Piotrkowa, Bronisław Rytycz z Włodzimierz Marcuk z Szawielowa, Paweł Klimkiewicz z Owczarek i Antonina Ziemia z Petrykówa i wielu innych. Kilkunastu produkujących rolników z-

(Dalszy ciąg na str. 2)

Wykonali zadania PLANU 6-LETNIEGO

18 bm. przedzalnia Moszczenickich Zakładów Przemysłu Bawełnianego zameldowała o pełnym wykonaniu zadań Planu 6-letniego. Do tego osiągnięcia przyczynili się w pierwszym rzędzie producenci robotnicy przedzalni: Anna Jagodzińska, Zofia Kazmierczak, Leokadia Sonta, Władysław Niedzielski, Maria Magacz i Władysław Rudnik, a także pracownicy aparatu technicznego, dzięki którym maszyny w przedzalni pracują bez postojów i awarii. Spośród mistrzów wymienić trzeba odznaczonych racjonalizatorów Czesława Graczyka, Stefana Gębalskiego i Stanisława Staszewskiego. Załoga Zakładów Typograficznych w Łodzi melduje, że w dniu 25 bm. zakończyła realizację zadań produkcyjnych Planu 6-letniego.

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 206 (3458) ROK XI

ŁÓDŹ, WTOREK 30 SIERPNIA 1955 ROKU

CENA 15 GR

Aby życie
naszych dzieci
było naprawdę
radosne,
twórcze
i bogate

Konferencje SIERPNIOWE nauczycieli

W dniu wczorajszym na terenie całego kraju rozpoczęły się doroczne sierpniowe konferencje nauczycielskie, na których pedagogowie dokonują oceny swych osiągnięć i braków oraz dyskutują nad nowymi formami pracy z młodzieżą. W Łodzi konferencje nauczycielskie toczyły się w 7 punktach miasta.

DZIELNICA ŚRÓDMIEŚCIE

W sali MDK im. Tuwima przy ul. Moniuszki 4a obradowali nauczyciele szkół podstawowych i licealnych dzielnicy Śródmieście.

Przy stole przewodniczącym zasiadł: I sekretarz KŁ PZPR tow. Jabłoński, dyrektor Departamentu Ministerstwa Oświaty, tow. Ordynowicz, I sekretarz KD Śródmieście tow. Karbowicz, zastępca przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi tow. Wróblewski.

Referat wygłosił kierownik Oddziału Oświaty Prezydium DRN Śródmieście, tow. Matula, który podkreślił, że najważniejszym zadaniem tegorocznych konferencji sierpniowych jest wnikliwe przeanalizowanie dotychczasowych metod i form pracy szkoły, by móc rozwinąć dalszą, skuteczną i efektywną w walce o wyniki nauczania i wychowania. W dzielnicy Śródmieście — powiedział tow. Matula — mamy 627 nauczycieli i wychowawców. Wielu ukończyło studia wyższe, uczęszczało na kursy, przeszło szkolenia, większość pogłębiała swe umiejętności na kursach WODKO i ideologicznych prowadzonych przez ZZN. Nie wszyscy jednak nauczyciele umiejętnie podchodzą do młodzieży. Zbyt słabo starają się poznać psychikę dziecka, jego warunki domowe, zamieszkania. Zbyt mało nacisk kładzie się na realizację zasady

jedności wychowania i nauczania. Za dużą jest też współpraca z organizacjami młodzieżowymi i komitetami rodzicielskimi.

W toku referatu tow. Matula wskazał na wiele niedociągnięć w pracy roku ubiegłego, które trzeba zlikwidować w bieżącym roku szkolnym.

po referacie odbyła się uroczysta dekoracja zasłużonych nauczycieli i pracowników oświaty.

Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski odznaczono (Dalszy ciąg na str. 2)

Wznowienie rokowań rozbrojeniowych - pierwszym praktycznym wynikiem podjętej w Genewie decyzji

Obrady podkomisji rozbrojeniowej ONZ

W dniu 29 bm. o godzinie 20 czasu warszawskiego rozpoczęły się w Nowym Jorku obrady podkomisji rozbrojeniowej ONZ. W obradach biorą udział przedstawiciele Związku Radzieckiego, Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii, Francji i Kanady.

Przewodniczącym pierwszego posiedzenia podkomisji rozbrojeniowej wybrano delegata Związku Radzieckiego A. Sobolewa. Obrady podkomisji są tajne, jednakże na samym początku pierwszego posiedzenia obecni byli dziennikarze i fotoreporterzy.

Przed rozpoczęciem pierwszego posiedzenia podkomisji delegat ZSRR A. Sobolew odbył rozmowy z delegatami Wielkiej Brytanii A. Nuttingiem oraz z przedstawicielem USA H. Stassenem.

Prezydent Eisenhower, który znajduje się obecnie w swojej posiadłości w wielkiej, przekazał prasie oświadczenie w związku z rozpoczęciem obrad podkomisji rozbrojeniowej. Wyraził on nadzieję, że obrady podkomisji toczą się będą w tym samym duchu szczerości i współpracy, jaki panował na konferencji genewskiej szefów rządów czterech mocarstw. Podkreślił on, że wznowienie rokowań na temat redukcji zbrojeń jest pierwszym praktycznym wynikiem podjętej w Genewie decyzji. „Jestem przekonany — oświadczył Eisenhower — że obrady podkomisji przyniosą praktyczne rezultaty, które powinny doprowadzić do zagodzenia napięcia międzynarodowego i do zmniejszenia zbrojeń”.

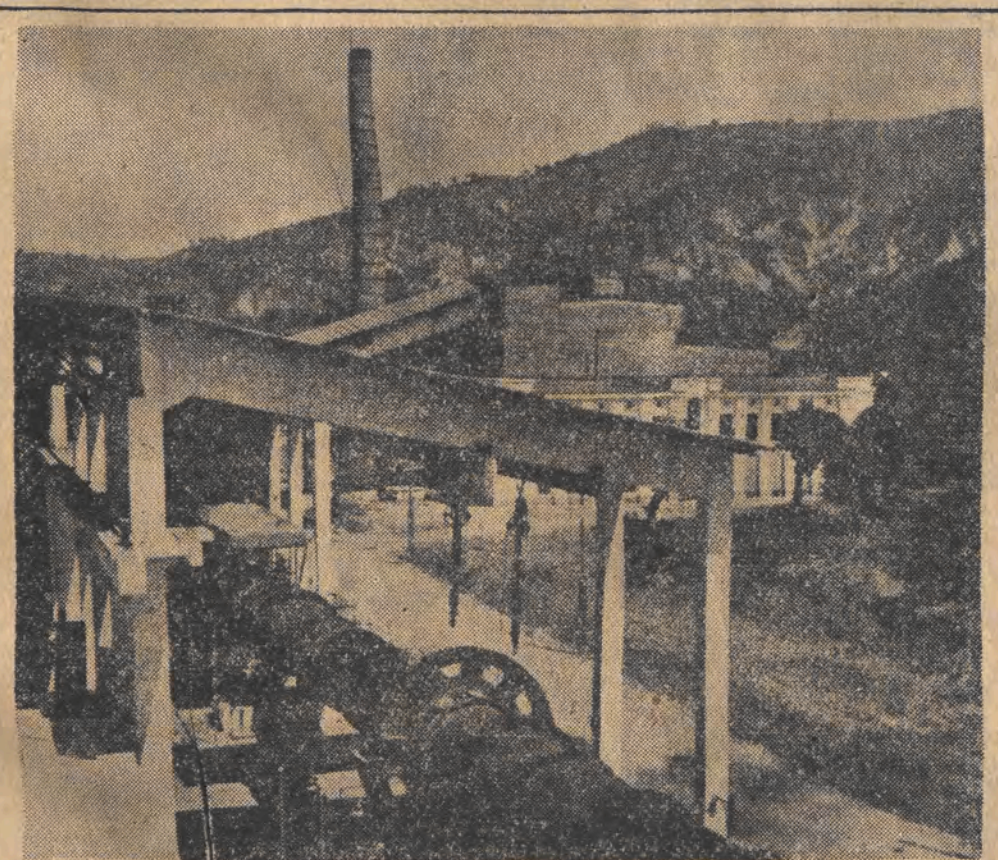
Na XLIV Konferencji Unii Miedzyparlamentarnej

29 bm. na Konferencji Unii Miedzyparlamentarnej kontynuowano dyskusję nad zagadnieniem bezpieczeństwa międzynarodowego i rozbrojenia, po czym odbyło się głosowanie nad rezolucją w sprawie moralnych i prawnych zasad współistnienia. Rezolucja ta została uchwalona z wniesionymi poprawkami.

Następnie rozpoczęła się dyskusja nad kwestią umocnienia Unii Miedzyparlamentarnej. Referat w tej sprawie wygłosił delegat angielski, Clement Davies. Wyraził on zadowolenie z powodu przystąpienia ZSRR do Unii Miedzyparlamentarnej i podkreślił, że należy rozszerzyć wymiar delegacji parlamentarnej oraz kontakty między parlamentarzystami. Wskazał on przy tym, że deklaracja Rady Najwyższej ZSRR z lutego br. wywołała głęboki odzew na całym świecie.

Rozmowy japońsko - amerykańskie

W dniu 29 bm. odbyła się pierwsza rozmowa przebywającego w Stanach Zjednoczonych ministra Spraw Zagranicznych Japonii Saitomitu z amerykańskim sekretarzem Stanu Fosterem Dullemem.

Cementownia im. Lenina we Włocławku. Właściwość nowoczesnego wyposażenia produkcyjnego radzieckiej Roczna zdolność produkcyjna cementowni wynosi 40 tys. ton. Wiekoszów proces produkcyjnych w cementowni jest całkowicie zmechanizowany. Łącznie z cementownią w Szkodzie cementownia we Włocławku zaszkodziła cało zapotrzebowanie krajowe. NA ZDJEŚCIU: piece do wypalania cementu.

Skierniewice i Piotrków wykonali sierpniowy plan skupu zboża

Powiaty skierniewicki i piotrkowski piewsze w województwie łódzkim przekroczyły sierpniowy plan skupu zboża. Powiat skierniewicki plan ten zrealizował w 114 proc., piotrkowski w 106 proc.

Aktyw obu powiatów nie ustaje w mobilizacji chłopów do skupu zboża, toteż plany dzienne są tam nie tylko wykonywane, ale wysoko przekraczane.

TOWARZYSZE Z POWIATÓW: KUTNOWSKIEGO, SIERADZKIEGO I ŁĘCZYCKIEGO.

BIERZCIE PRZYKŁAD ZE SKIERNIEWIC I PIOTRKÓWA!

Pierwsze owoce

W dwóch kolejnych artykułach („Odkryli Polskę” i „Prawdę w oczy”) pisaliśmy o wrażeniach dziennikarzy zachodnich z pobytu w Polsce. Dziennikarze zgodnie podkreślają, że to, co ujrżeli przeszło ich oczekiwania, że tempo uprzedmiotowienia jest wprost zdumiewające. Goście zagraniczni wyrażali się z podziwem również o tempie zacierania śladów wojny.

Nie wszystkie jednak wypowiedzi są pozytywne. Tego należało się zresztą spodziewać. Wiele jest jeszcze w naszym życiu braków, które w oczach nieufnie nastawionych do polskiej rzeczywistości obserwatorów — uścisną do poważnych problemów.

Ten i ów dziennikarz analizuje np. w korespondencji sytuację materialną polnych grup robotników, stwierdzając, że uposażenie jest zbyt niskie w stosunku do cen. Nie będziemy przebież. Zdajemy sobie z tego sprawę i w miarę możliwości, tzn. wzrostu naszej produkcji — podnosimy poziom powołanych podwyżek uposażeń nauczycieli, kolejarzy, i reformujemy płac w grupach najniższej usytuowanych. Potwierdzają to zresztą dziennikarze zagraniczni.

„Na moją uwagę — pisze autor artykułu w „Oesterreichische Neue Tageszeitung” — iż nie mogę Austriakom powiedzieć, że Polska jest rajem, odpowiedziano mi, że nie biorą mi tego za złe, zdają sobie bowiem sprawę z tego, że Polska nie jest rajem”.

Autor artykułu wyraża z tego słuszny wniosek, że „polscy przywódcy orientują się lepiej w brakach niżeli przybysz”.

Dodajmy: orientują się i wyciągają z tego praktyczne wnioski.

A oto co pisze o stopie życiowej w Polsce na łamach „Manchester Guardian” William Clark:

„Na pierwszy rzut oka wydaje się one (mowa o kosztach utrzymania) nieprawdopodobnie wysokie. Ale liczby te odzwierciedlają raczej „kurs wymiany”, aniżeli faktyczne koszty utrzymania. Artykuły żywnościowe nie są tanie, ale nie ma widocznych oznak rozpacz. Zebracy są radością... na ogół ludność wydaje się przyzwyczajona i dobrze odżywiona”.

„Daje się zauważyć — pisze dalej Clark — nadsportyści życia.”

dziewanie duża liczba eleganckich kobiet nie tylko w Warszawie, lecz w Krakowie, Poznaniu, Sopocie.”

A przecież ani autor artykułu w „Oesterreichische Neue Tageszeitung”, ani William Clark nie biorą pod uwagę, że w Polsce robotnik i inteligent pracujący korzystają z wielu świadczeń socjalnych, które wpływają na poziom życia. I choć Clark pełen jest uznania dla polskiego lecznictwa otwartego, a systemem wzajemnych pracowniczych — jak przyznaje — „jest bardzo atrakcyjny”, ani on, ani jego kolega z „Times”, który dziwi się, że „domy w Polsce buduje się nie dla zysku”, ani wreszcie dziennikarz z Niemiec zachodnich, który kłóci z niedowierzaniem głową zanotował w Berlinie, że miesieczna opłata za dziecko w przedszkolu wynosi 45 zł — nie potrafią tego wliczyć do uposażeń. A przecież właśnie w Anglii czynsze mieszkaniowe są tak wysokie, że w budżecie robotnika stanowią bardzo poważną pozycję (często 1/3 zarobku).

I jeszcze jeden przykład. Korespondenci londyńscy byli zdziwieni, kiedy w rozmowie z przyrodnym robotnikiem dowiedzieli się, że na niedzielę wyjeżdża on połączyć się do miasta. „W Anglii jest to niemożliwe — oświadczył — przejazd połączyć jest zbyt drogi...”

Nie miejsce tu na to, koledzy z Londynu i Wiednia, aby przypominąć nam poziom życia robotnika w Polsce przedwojennej, aby przypomnieć znowu bezrobocie, która wisiała nad głową każdego pracującego, i wykazać, że dziś każdy ma w Polsce pracę zapewnioną.

Nie miejsce tu również na to, aby mówić o zniszczeniach, które wyrządziła nam wojna, i które likwidowaliśmy wielkim nakładem środków finansowych. Ale przypominając, że nie mogło to pozostać bez wpływu na sytuację materialną ludności. Podnosić dobrobyt — znaczyło to u nas zatrzeć ślady wojny i uprzedmiotowienie. Od tego właśnie zaczęliśmy i pierwsze owoce, choć niezupełnie jeszcze dojrzałe, już zbieramy. Prawdą jest, że często też czy inne rzeczy musimy sobie odmówić, ale wiemy w imię czego to czynimy.

Polska nie jest rajem, ale jesteśmy na jak najlepszej drodze do tego, aby zapewnić każdemu naprawdę dobre warunki życia.

W sprawie dalszej polityki wobec Maroka

Dwudniowe posiedzenie gabinetu francuskiego

Posiedzenie gabinetu francuskiego pod przewodnictwem prezydenta Francji Coty, które rozpoczęło się w niedzielę, trwało z dwiema przerwami do poniedziałku wieczór. Po zakończeniu posiedzenia minister spraw Maroka i Tunisu Pierre July odczytał oficjalny komunikat głoszący, że na posiedzeniu „rząd zatwierdził uchwałę w sprawie ogólnej polityki wobec Maroka”, wytyczającą podjętą w Aix-les-Bains. July dodał, że rząd postanowił uczynić wszystko co możliwe, aby doprowadzić do utworzenia rządu marokańskiego jeszcze przed 12 września br. Komunikat nie wspomina ani słowem o powrocie na tron sultana Ben Youssefa, ani o dekonstytucji Ben Arafa.

Jak podaje prasa, delegacja marokańska „demokratyczna”, to nawiązywała ona, że nie weźmie udziału w zapowiedzianym rządzie marokańskim, dopóki nie zostanie rozstrzygnięta sprawa powrotu na tron sultana Ben Youssefa.

Podczas trwania posiedzenia gabinetu podano do wiadomości, że nowy rezydent generalny Francji w Maroku zostanie mianowany w najbliższym czasie. Potwierdza to polski oświadczenie dotychczasowego rezydenta — Gilberta

Grandvala. Jak podają agencje zachodnie, odwołanie Grandvala spowodowane naciśnięciem ze strony skrajnie prawicowych kół francuskich może wywołać nowe zaburzenia w Maroku.

Z doniesień dzienników francuskich wynika, że w różnych miejscowościach Maroka i Algieru trwają starcia między powstańcami a wojskami i żandarmerią.

Warszawa

Fragment osiedla mieszkaniowego na Miranowie w Warszawie. Widoczna część wspaniałego Pałacu Kultury i Nauki im. Józefa Stalina.

DELEGACJA gospodarcza FLR zwiedziła elektrownię atomową

Bawiąca w ZSRR delegacja gospodarcza Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii z wiceprezydentem S. Vukmanowiczem — Tempo — na czele zwiedziła w dniu 29 bm. elektrownię atomową Akademii Nauk ZSRR.

Przed zwiedzeniem elektrowni członkowie delegacji obejrzeli dokumentarny film kolorowy pt. „Włocławek w świetle”, poświęcony elektrowni atomowej.

Gwałtowna burza przeszła nad województwem zielonogórskim

W niedzielę, 28 bm., w godzinach wieczornych przeszła nad częścią woj. zielonogórskiego niezwykle silna burza połączona z ulewami deszczami i silnymi wyładowaniami atmosferycznymi powodując szereg przerw w dopływie prądu i wzniesając kilka oszałamów.

Duży pożar wybuchł w Ręceży, pow. Świebodzin, gdzie od uderzenia pioruna spłonął stóg z tegorocznymi zbożami wartości ponad 40 tys. zł.

Najgroźniejsza burza szalała nad Szubcami, gdzie skutkiem ulewnej deszczu salonych zostało wiele ulic i placów domów mieszkalnych.

W PGR Cieranów, rejonu Ślubice, piosun skutkiem uderzenia pioruna stóg zboża, który stał w płomieniach. Dzięki natychmiastowej interwencji ochotniczej straży pożarnej i ślubickiego pogotowia przeciwpożarowego oraz pomocy pracowników PGR w ciągu zaledwie pięciu minut groźny pożar został zlikwidowany i uratowano 100 ton zboża.

Akcje ratownicze w niektórych osiedlach utrudniały przerwę w dostawach prądu oraz uszkodzone w wielu miejscach przewody telefoniczne, co uniemożliwiało szybkie wezwanie pomocy.

Na tematy szkolenia w łódzkiej organizacji ZMP

Aby było lepiej...

W czerwcu zakończył się rok szkolenia ideologicznego w organizacji ZMP. Rok ten w życiu młodzieży naszego kraju zaznaczył się dwoma ważnymi wydarzeniami: był to rok II Zjazdu ZMP oraz rok wytyczonych przygotowań do V Festiwalu.

II Zjazd ZMP wiele uwagi poświęcił sprawie wychowania młodzieży, sprawie kształtowania jej światopoglądu, poszerzenia horyzontów myślowych chłopców i dziewcząt, krystalizowania ich charakterów.

Do osiągnięcia tych celów zmierzają prace wszystkich ogniw organizacji ZMP. Jedną z czynności zasadniczych działalności polityczno-wychowawczej wśród młodzieży są zajęcia szkolenia ideologicznego. Dlatego problematyka tych zajęć musi być mądrze przemyślana, a ich charakter — masowy.

Zastanawiamy się, czy szkolenie ideologiczne w łódzkiej organizacji ZMP sprostało tym wymaganiom.

Szarady statystyczne

W łódzkiej organizacji ZMP szkolenie ideologiczne z każ-

PRZED 50 laty

30. VIII. 1905 r.

Mieszkańcy Tuszyna domagają się uruchomienia urzędu pocztowego, gdyż do tej pory korzystają z poczty obywatelskiej. Urzędu pocztowego nie ma w Tuszynie, a w Chojnach, położonych opodal Łodzi.

W całym Królestwie Polskim panuje niepokój. Wzburzenie umysłów nabiera na sile szczególnie w ośrodkach fabrycznych, a i w wielu folwarkach podnoszą się głosy robotników rolnych. W Łodzi i w okolicach miasteczek przemysłowych dochodzi do wieńców, rozpalanych przez wojsko i policję.

Na szosach warszawskiej poliorwacji oddziały wojska napotykają na kilku „złoczywców”, którzy przetrzymują się. Odebrano im broń i broszury komitetu rewolucyjnego — pisze w sprawozdaniu „Rozwój”.

Pociągi kursują pod ochroną wojska, ale sytuacja jest groźna. Np. o wiście od Skierniewic, nie wiadomo, sprawcy podłożyli petardę, wstrzymując pociąg.

W Radomiu wybuchł strajk we wszystkich fabrykach. Pod naciskiem strajkujących — jak donoszą dzienniki — zamknięte są wszystkie sklepy, nie usługując piekarniczek.

dym rokiem nabiera bardziej masowego charakteru. Ale, czy było ono w ostatnim roku aż tak masowe, jak to podano w ocenie omawianej na posiedzeniu prezydium ZŁ ZMP w dniu 18 lipca br?

W ocenie tej liczba uczestników szkolenia wynosi 12028 osób. Tymczasem z gminnych ankiet zarządów dzielnicowych wynika, że szkoleniem objęto 6932 chłopców i dziewcząt. Jeszcze inna liczba podana jest w analizie szkolenia, sporządzonej w lutym przez Wydział Propagandy KŁ PZPR. W analizie tej podano, na podstawie danych ZŁ ZMP, że szkoleniem ideologicznym objęto około 9 tys. młodzieży.

Do tych szarad statystycznych należy dodać, że w ciągu trwania roku szkolnego istniał znaczny odstęp uczestników szkolenia. Tylko w ciągu ostatniego roku rozpadło się 7 zespołów a liczba słuchaczy zmniejszyła się o 301 osób, czyli o połowę.

O braku rozeznania w tej dziedzinie może również świadczyć wypowiedź tow. Adamskiego, kierownika Wydziału Propagandy ZŁ ZMP, który na jednej z narad w Komitecie Łódzkim stwierdził, że według danych, jakie on posiada, w Łodzi tylko trzy zespoły nie rozpoczęły pracy. A tymczasem do lutego w ZPDZ im. Duracza szkolenie nie odbywało się w ogóle, a w ZPB im. Harnama na zaplanowanych 9 zespołów — tylko dwa rozpoczęły pracę.

Nie będziemy jednak dłużej bawić się w buchalterię. Nie chodzi nam o wypisywanie nieskończonej ilości liczb w rubryki „winien” i „ma”. Liczb przytaczaliśmy dlatego, aby zasygnalizować, że w Zarządzie Łódzkim ZMP widać nie tylko przejawy braku troski o sprawozdawczość. Niedobrze jest tam również z troską o samo szkolenie ideologiczne młodzieży.

Jeszcze jeden sygnał

Założenie, że szkolenie ideologiczne powinno mieć charakter masowy, nie ogranicza się do tego, że ma w nim brać udział tylko jak największa liczba młodzieży zorganizowanej. Chodzi również o to, aby do uczestnictwa w szkoleniu zachęcić młodzież nie należącą jeszcze do ZMP. Szkolenie bowiem jest pierwszym z szeregu czynników rozwoju szeregow Związku Młodzieży Polskiej. W ubiegłym roku szkolnym i ta sprawa nie przedstawiała się w łódzkiej organizacji ZMP zbyt różowo. Po prostu wstyd napisać, że na terenie tak wielkiej dzielnicy jak Staremińska zaledwie 17 chłopów i dziewcząt nie należących do ZMP było słuchaczami zespołów szkoleniowych. Fakt ten świadczy o jakichś sekciarskich tendencjach, odgrzaniu się starych organizacji ZMP od młodzieży niezorganizowanej. Zresztą, co tu wiele mówić o szkolnym młodzieży niezorganizowanej, kiedy ZD Staremińska nie troszczy się o kursy zetempowiskie.

Chodzi konkretnie o zespoły w jednym z większych zakładów tej dzielnicy, a mia-

nowicie w Zakładach Przemysłu Welnianego im. Łukasiewskiego. Na początku roku powstały tam dwa zespoły. Rok szkolny zwycięsko ukończył prawdopodobnie tylko jeden zespół. Piszę „prawdopodobnie”, bo nikt z Zarządu Zakładowego nie potrafił nawet powiedzieć, ilu uczestników ukończyło kurs. Członkowie Zarządu byli zgodni tylko co do tego, że jeden z propagandzystów w ciągu roku przestał prowadzić zespół, ponieważ... ożenił się.

Programy nie dla programów

Powiedzmy teraz kilka słów o treści zajęć. We wnioskach z posiedzenia Prezydium ZŁ ZMP, na którym oceniano przebieg szkolenia w roku 1954/55, można przeczytać następujące zdanie: „W związku z tym, że szkolenie było niejednokrotnie odwrócone od potrzeb organizacji, należy w roku bieżącym, w związku z nową strukturą szkolenia, podporządkować tematykę szkoleniową codziennym, konkretnym zadaniom organizacyjnym”.

Rozszyfrujmy co to znaczy. Otóż niejednokrotnie programy zajęć przewidywały wiele czasu na zapoznanie słuchaczy z historią przedkapitałistycznych formacji, a bardzo mało na zapoznanie młodzieży z wydarzeniami współczesnymi. A oto przykład, może nieco śmieszny... Uczestnicy szkolenia sporo wiedzieli o człowieku jaskiniowym, a mało, albo nie — o naszym stosunku do Niemiec czy o zadaniach, wynikających z III Plenum.

Stan ten trzeba będzie zmienić w nadchodzącym roku szkolnym zetempowskiego. Trzeba będzie uwzględnić sprawy dnia dzisiejszego. Trzeba będzie również uwzględnić V Festiwal. I to nie tylko jego znaczenie polityczne. Z V Festiwalu wynikała dla nas jeszcze inne wnioski. W Warszawie okazało się, że nasza młodzież niejednokrotnie nie posiada podstawowych wiadomości o swoim własnym kraju, nie wie ile Polska posiada ludności, ile mamy województw, kto namalował „Białą pod Grunwaldem”.

Od kilku lat dużo się mówi na temat atrakcyjności zajęć szkoleniowych. Teraz, w świetle wniosków wypływających z V Festiwalu, będzie się można uatrakcyjnić. Powinny one obejmować m. in. zbiorowe wycieczki do muzeów, kin i teatrów. Czas szkolenia powinno przewidywać również wycieczki krajoznawcze, aby młodzież nasza lepiej poznała swoją ojczyznę i jeszcze bardziej ją pokochała.

Na ogół każdy artykuł kończy się wnioskami. Tego artykułu nie zakończymy w taki sam sposób. Nie zakończyłmy dlatego, że każdy jego rozdział ma charakter wniosku. Wnioski te kierujemy pod rozwagę nie tylko komitetu, który będzie przygotowywał nowy rok szkolny, ale również pod rozwagę całego Zarządu Łódzkiego i wszystkich zarządów dzielnicowych.

BARBARA WRZESIŃSKA

Nauczyciel szuka nowych dróg do umysłu i serca ucznia

Maria Kalinowska

kierownik sekcji WODKO

Mirek nie zdał do dziesiątej klasy! Wstyd nam puzynosi! Rozpacz w rodzinie... Kryśka ma poprawkę z matematyki!

Takie są w poszczególnych domach przykre echa złych wyników nauczania i wychowania.

Toteż całe społeczeństwo śledzi z żywym zainteresowaniem obrady nauczycielskich konferencji sierpniowych. Nie są one sprawą wewnętrzną szkoły, ale sprawą nas wszystkich. Od ich wyników zależeć będzie w dużym stopniu, czy w roku przyszłym zmniejszy się ilość niepromowanych Mirków i obciążonych wakacyjnymi poprawkami Kryś.

Poprawie wyników nauczania w poszczególnych przedmiotach poświęcony jest osobny, drugi dzień konferencji sierpniowych. Obrady, zorganizowane przez Wojewódzki Ośrodek Doskonalenia Kadr Oświatowych miasta Łodzi, zgromadzą nauczycieli według ich specjalności.

Zgodnie z hasłem: „Bliżej dziecka!” nauczyciel nie zadowolony jest tym, że większość uczniów opanuje materiał nauczania, ale będzie starał się dotrzeć do każdego ucznia — nawet bardzo niedołężnego, którego otoczy serdeczną opieką, i bardzo leniwego, którego zmusi do pracy. Tacy uczniowie stanowią największą trudność dla nauczyciela i dla tego trzeba będzie koletywnie naradzić się, jak ich włączyć do nieustannego marszu naprzód całej klasy. Nie wolno pozostawiać maruderów, którzy mogą, wykołując się, a nawet stać się chuliganami.

Hasło: „Bliżej dziecka!” nie oznacza wcale cikiwego, sentymentalnego stosunku do dziecka, rozpieszającego się nauczyciela, który ma zamiar być „dobrym wujaszkiem”, który w obawie, aby się uczeń nie wykołubił, będzie mu pobił. Przeciwnie — hasło to oznacza, że nauczyciel — w trosce o przyszłość ucznia — będzie od niego wymagał więcej niż dotąd, aby wyszedł ze szkoły na wyższą uczelnię czy w życie, jak najlepiej uzbrojony w wiedzę. Oczywiście „będzie od ucznia więcej wymagał” — to nie znaczy wcale, że będzie mu jeszcze więcej zadawał. Zadaniem obrad drugiego dnia konferencji sierpniowych będą narady nauczycieli nad tym, jak trafić do umysłu i serca dziecka, żeby bez nadmiernego wysiłku uczęszczało do szkoły z zainteresowaniem. Chodzi także o to, żeby nie przeciążyć ucznia zadaniami domowymi, aby miał on czas na odpocznienie, aby mógł pomagać w domowych zajęciach gospodarczych, by miał czas na kulturalną rozrywkę.

Wiemy wszyscy o tym, że nudząca się młodzież łatwiej ulega złym wpływom — toteż nauczyciele naradzą się również, jak budzić wśród młodzieży kulturalne zainteresowania. Hasło „Bliżej dziecka!” oznacza wzmocnienie dyscypliny szkolnej, a nie jej rozluźnienie.

nie. Jeśli chcemy, aby jak największa ilość uczniów jak najlepiej przygotowanych opuściła nasze szkoły — nauczyciel musi taktycznie, ale konsekwentnie i twardo odnosić się do tych uczniów, którzy usiłują przeszkadzać kolegom w zdobywaniu wiedzy i zmusić ich do zmiany postawy. Jakich użyje to środków — będzie to również przedmiotem narad w drugim dniu konferencji sierpniowych.

Oczywiście, dużą rolę w podniesieniu wyników wychowania i nauczania mają również do spełnienia organizacje młodzieżowe — zwłaszcza OH i ZMP, „pierwszy pomocnik nauczyciela” — nie zawsze umiejętnie dotąd wykorzystywany. Olbrzymią rolę ma tu również do spełnienia dom rodzicielski, który jest przecież najbardziej zainteresowany tym, aby uczeń wyrósł na wartościowego pod każdym względem człowieka.

Jakiej pomocy oczekuje nauczyciel od rodziców ucznia? Najpierw tego przynajmniej, aby dom rodzicielski nie przeszkadzał mu w pracy. W jaki sposób dom przeszkadza szkole? Wiele sposobami. Czasem rodzice lub rodzina odraabiają lekcje za ucznia. Jest to tzw. „niedźwiedzia przysługa”, ponieważ w ten sposób rozleniwia się uczeń i odcina od samodzielności. Nie tylko przestaje się on wtedy rozwijać umysłowo, ale też i w dalszym ciągu. Kiedy indziej rodzice pokrywają przekroczenia dzieci. Wypisują np. fałszywe zaświadczenia, że uczeń był chory i dlatego nie przyszedł do szkoły. Innych rodziców nie można w żaden sposób ściągnąć do szkoły, ponieważ nie mają nigdy czasu. Gdy jednak promocja ucznia jest już poważnie zagrożona znajdują tak wiele czasu, że bywają w szkole przeciecznie co drugi dzień, usiłując taktyką nekającą wyłudzić od nauczyciela trójkę. Najwięcej przeszkadzają w pracy szkolnej ci rodzice, którzy podważają autorytet nauczyciela, ośmieszając jego polecenia w oczach swych dzieci i zachęcając je do niewykonywania ich — względnie wydając polecenia sprzeczne z poleceniami szkoły. Tego rodzaju sytuacja demoralizuje ucznia.

Na szczęście większość rodziców nie tylko nie przeszkadza nauczycielowi w pracy wychowawczej, ale mu pomaga. Rodzice ci starają się współpracować ze szkołą. Zapewniają dzieciom spokój przy odrabianiu lekcji. Pamiatają, że aby uczeń mógł normalnie pracować musi się wypocząć i używać ruchu na powietrzu. W odpowiednim czasie (w sobotę lub niedzielę) ułatwiają mu udział w jakiejś kulturalnej rozrywce.

Abym więc konferencje sierpniowe dały właściwe wyniki, nie wystarczy wysiłki samych nauczycieli. Musi im w nich pomóc całe społeczeństwo w imię dobra swego największego skarbu, jakim jest młodzież.

KULTURA-NAUKA-SZTUKA

WYSTAWA DRZEWORYTU CHIŃSKIEGO

Komitet Współpracy Kulturalnej z Zagranicą zorganizował w Muzeum Łubelskim wystawę drzeworytu chińskiego. Wystawa obejmuje 74 prace 36 czołowych grafików chińskich. Ukazują one wspaniałe życie ludu chińskiego zainteresowaniem wśród społeczeństwa łubelskiego.

Wystawiają na scenie Teatru Kameralnego komedie Nicoladiego „Świt, dzień i noc” w przekładzie Józefa Jachimczaka, „Sztuka starożytna” J. Chojnacka, scenografię opracowała Wysocka - Pitarowska. W komedii występują Maria Malicka i Eugeniusz Stawowski.

„SZTUKA STAROŻYTNA” — KAZIMIERZA MICHAŁOWSKIEGO

Nakładem Wydawnictwa „Sztuka” ukazała się praca Kazimierza Michałowskiego pt. „Sztuka starożytna”. Jest to przystępnie napisana monografia jednej z Polskiej Galerii Sztuki Starożytnej w Muzeum Narodowym w Warszawie.

ARTYSTYCZNE TEATRU POWSZECHNEGO Z ŁÓDZI WYSTĘPUJĄ WE WROCŁAWIU

We Wrocławiu goszczą artyści Państwowego Teatru Powsechnego z Łodzi, którzy

Badania naukowe ułatwiają pracę kolejarzom

Ułatwienie pracy kolejarzom, naukowe opracowanie możliwości zmniejszenia awarii w kolejniwicie i polepszenie jego działalności — oto niektóre kierunki pracy Instytutu Naukowo - Badawczego Kolejniwicie. Wyniki wi-

na z krwawych szponów hitlerowskich. Cała polska prasa komunistyczna włączyła się do akcji o ocalenie Thälmann. Na zebraniach i demonstracjach robotnicy polscy domagali się uwolnienia przywódcy KPD. W czasie wizyty Goebbelsa w Warszawie w 1934 roku przez całą Polskę przeszła fala demonstracji antyfaszystowskich, w wielu zakładach odbyły się strajki i wiece. W Krakowie robotnicy wybili szyby w konsulacie niemieckim. Kamienie zawinięte były w czerwone płótno z napisem domagającym się uwolnienia Thälmann. Walka o ocalenie Thälmann stała się z wyznacznikiem dla ludu polskiego, gdyż — jak stwierdza odczyt KPP — „walka ta była nie tylko w faszyzm niemiecki, ale i polski, była o obojętne koncentracje w Niemczech i w Polsce. Była o antysojusz Hitlerów i Pilsudskiego, była o białą terrę, w represje policji, w napady bojówek faszystowskich”.

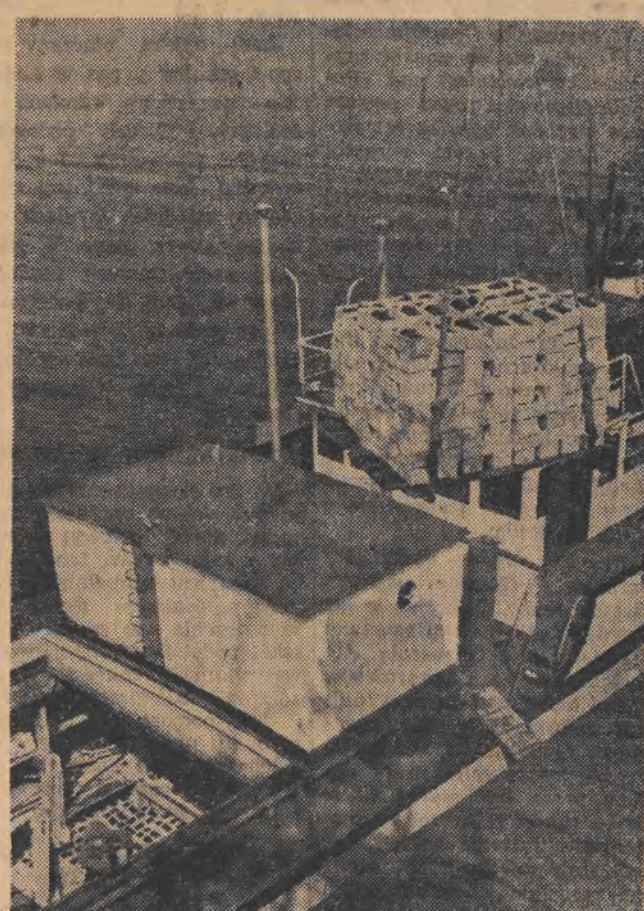
Podobny cel ma również opracowywany na tej samej zasadzie sposób samoczynnego hamowania pociągów. W wypadku, gdy maszynista, mimo zamkniętego semaforu, nie hamuje, hamulce włączają się automatycznie. Projekt te, które zaledwie już pomyślnie praktyczny egzamin, znajduje według opinii dyrektora Instytutu — zastosowanie w naszym kolejniwicie.

Po wieloletnich zmaganiach powstały po obu stronach Odry i Nysy dwa bratnie państwa demokratyczne — Polska Rzeczpospolita Ludowa i Niemiecka Republika Demokratyczna.

Powstało pierwsze w historii narodu niemieckiego demokratyczne i pokonowe państwo wolnych robotników i chłopów niemieckich z państwem tym łączą nas wspólne cele, do których dążymy, a które i w przeszłości łaczyły polskich i niemieckich rewolucjonistów we wspólnej walce o władzę ludu pracującego.

„RATUJĄCIE ERNESTA THÄLMANNA!”

Po dojeździe Hitlera do władzy polska klasa robotnicza dała liczne dowody braterstwa i przyjaźni z proletariatem niemieckim. W między narodowej akcji prowadzonej pod hasłem „Ratujcie Ernsta Thälmann!” w obronie aresztowanego przez hitlerowców przywódcę KPD robotnicy polscy zmanifestowali pełną solidarność z walką towarzyszy niemieckich KC KPP w czerwcu 1934 roku wydał odczyt wywołujący robotników polskich do walki o wyrwanie Ernsta Thälmann-

Jak w latach ubiegłych tak i w roku bieżącym wysyłamy jagody do Anglii, Holandii i Belgii. Eksportem jagód zajmuje się Centrala Handlu Zagranicznego „Relimpex”.

NA ZDJĘCIU: załadunek jagód na fiński statek „Kulso” w porcie gdańskim.

Warto zrobić taką analizę

Pozornie wydaje się, że szkolenie zawodowe ma być wspólnym z akumulacją zakładu, jak przysługujące „piernik z wiatrakami”. Okazuje się jednak co innego, gdy „przebrniemy” przez interesującą analizę dokonaną w ZPW im. Struga. Otóż wyliczono tam, że z 10 tysięcy wykonanych w szkole przedzwojennicy pracy podniosło wykonanie swej normy o 10 proc. W sumie podwyżka ta dała 0,9 normy jednego tona. W przeliczeniu na wagi wzrost ten wyniesie 648.000 watów w ciągu miesiąca, co da 648 m tkanki (ilość watów otrzymano, robiąc następujące działania: 3.800 watów x 0,9 x 8 godz. x 25 dni). Po obliczeniu kosztów własnych zysk z 1 metra tkaniny wyniesie 67 zł, a więc zakład uzyska akumulację w wysokości 45.828 zł (648 m x 67 zł). Od tej sumy trzeba jeszcze odjąć koszt szkolenia (wynagrodzenie instruktora i konsultanta) w wysokości 1.000 zł. A więc przeszkoleni tkać przysporzyli zakładowi 44.828 zł akumulacji w ciągu jednego miesiąca. (Każdy z tych tkać osiągnął również wyższe zarobki).

W analogiczny sposób sporządzono analizę w ZPW im. Waryńskiego. W ciągu kwartału przeszkolono tam 59 tkać. Dzięki podniesieniu kwalifikacji podnieśli oni swą średnią wydajność z 93 proc. do 105,7 proc., czyli o 12,7 proc. W ciągu 1 miesiąca uzyskano wskutek tego 355.421 zł dodatkowej akumulacji.

Liczy te przemówia zapewne do kierownictwa tych zakładów, w których traktuje się jeszcze szkolenie zawodowe jako sprawę uboczną.

Łączy nas czerwony sztandar

(Z dziejów wspólnej walki polskich i niemieckich robotników)

Wojna, którą rząd obecnie planuje, nie jest wojną narodu niemieckiego, nie toczy się o niemiecką ojczyznę. To jest wojna kapitalistów, generałów i junkrów.

BRATERSKIE SPOTKANIA

Wyjątkowe nawiązanie i rozmach miała wspólna walka polskich i niemieckich robotników przeciwko wspólnemu wrogowi klasowemu w latach poprzedzających hitlerowski przewrót.

Śląsk był w tym okresie areną szczególnie żartanych walk klasowych i narodowych. W Gliwicach, Bytomiu, Zabrze działała spora grupa polskich emigrantów - komunistów, która korzystała z braterskiej pomocy i pomocy KPD. Komunisty polscy pracowali wśród miejscowych robotników polskich. Tę działalność Paweł Finder, Józef Wierczok, Stanisław Drzymała i inni. Stąd wysłano do kraju druki i ulotki nawołujące do walki z dyktatorem Pilsudskiego, tutaj odbywały się narady kierownictwa KPP, tu przez szereg lat ukazywał się organ KPP — „Nowy Przegląd”.

W walce przeciwko wzywu skierowanemu przez faszystowski kolonizator mas ludowych Śląska wysunęli się komuniści, ciężej się powołującym na pomoc społeczeństwa. Robotnicy polscy z części Śląska,

należącej wówczas do Rzeszy, podczas wyborów masowo oddawali głosy na kandydatów komunistycznych, a przede wszystkim na Ernsta Thälmann. Wielu robotników polskich, zwłaszcza z Opolszczyzny, odegrało poważną rolę w niemieckim rewolucyjnym ruchu robotniczym. KPD prowadziła pracę organizatorską wśród polskich robotników sezonowych — przemysłowych i rolnych.

Z inicjatywy KPP i KPD odbywały się w latach 1932 — 1934 w miastach śląskich, należących wówczas do Niemiec, potężne demonstracje antyfaszystowskie. Brali w nich udział przywódcy KPD — Ernest Thälmann i Wilhelm Pieck. Na demonstracje te masowo przybywali również robotnicy polscy oraz robotnicy czeszy.

4 lipca 1932 roku na placu Sobieskiego w Bytomiu zebrały się tysiące tłumy Polaków i Niemców na wielką manifestację przyjaźni. Wszyscy mówcy wzywali do solidarności polskich i niemieckich robotników. Na wiec w Zabrze, 17 lipca 1932 roku, przybył Ernest Thälmann. Wtedy to odczytał on wobec 30 tysięcy zebranych antyfaszystowskich i niemieckich. Nie dzieli nas kwestia narodowa ani język, łczy nas natomiast między narodowa solidarność, łczy nas czerwony jak krew

sztandar antyfaszystowski, łczy nas sier i młot”. Na kongresie w Gliwicach, 29 stycznia 1933 roku, przedstawiciele polskich i niemieckich robotników złożyli uroczyste ślubowanie trwania w braterstwie i przyjaźni. Pod tymi samymi hasłami odbywała się również antyfaszystowska konferencja polsko - niemiecka w Sopocie w sierpniu 1933 r., na której uchwalono odczyt, wzywający klasę robotniczą obu narodów do bratniej i solidarności walki z faszyzmem.

„Wróg jest we własnym kraju — głosiła ta odczyt — jest nim niemiecka i polska klasa burżuazyjna. Niech żyje jednolity front robotników polskich i niemieckich w walce przeciwko wojnie i faszystom!”.

„RATUJĄCIE ERNESTA THÄLMANNA!”

Po dojeździe Hitlera do władzy polska klasa robotnicza dała liczne dowody braterstwa i przyjaźni z proletariatem niemieckim. W między narodowej akcji prowadzonej pod hasłem „Ratujcie Ernsta Thälmann!” w obronie aresztowanego przez hitlerowców przywódcę KPD robotnicy polscy zmanifestowali pełną solidarność z walką towarzyszy niemieckich KC KPP w czerwcu 1934 roku wydał odczyt wywołujący robotników polskich do walki o wyrwanie Ernsta Thälmann-

